

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

6. října 2021 *

„Řízení o předběžné otázce – Prostor svobody, bezpečnosti a práva –
Rámcové rozhodnutí 2005/214/SVV – Výkon peněžitých trestů a pokut – Zásada vzájemného uznávání – Článek 5 odst. 1 – Trestné činy a přestupky, které jsou podkladem k uznání a výkonu rozhodnutí bez ověření oboustranné trestnosti činu – Článek 5 odst. 3 – Trestné činy a přestupky, u kterých může členský stát podřídit uznání a výkon rozhodnutí o trestu oboustranné trestnosti činu – Ověření vykonávajícím členským státem právní kvalifikace dané protiprávnímu jednání vydávajícím členským státem v osvědčení doprovázejícím rozhodnutí o trestu“

Ve věci C-136/20,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Zalaegerszegi Járásbíróság (okresní soud v Zalaegerszeg, Maďarsko) ze dne 12. března 2020, došlým Soudnímu dvoru dne 12. března 2020, v řízení týkajícím se uznání a výkonu peněžitého trestu uloženého

LU,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení J.-C. Bonichot, předseda senátu, R. Silva de Lapuerta (zpravodajka), místopředsedkyně Soudního dvora, L. Bay Larsen, C. Toader a N. Jääskinen, soudci,

generální advokát: J. Richard de la Tour,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za maďarskou vládu M. Z. Fehérem a R. Kissné Berta, jako zmocněnci,
- za českou vládu M. Smolkem a J. Vláčilem, jakož i T. Machovičovou, jako zmocněnci,
- za španělskou vládu S. Jiménezem Garcíou, jako zmocněncem,
- za rakouskou vládu A. Poschem, jakož i J. Schmoll a C. Leeb, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: maďarština.

– za Evropskou komisi M. Wasmeierem a L. Havasem, jako zmocněnci,
po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 20. května 2021,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 5 odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady 2005/214/SVV ze dne 24. února 2005 o uplatňování zásady vzájemného uznávání peněžitých trestů a pokut (Úř. věst. L 2005, L 76, s. 16) ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24) (dále jen „rámcové rozhodnutí“).
- 2 Tato žádost byla podána v rámci řízení zahájeného Bezirkshauptmannschaft Weiz (správní orgán okresu Weiz, Rakousko) ohledně uznání a výkonu rozhodnutí o uložení peněžité sankce LU, maďarské státní příslušnice, v Maďarsku za protiprávní jednání, kterého se dopustila v Rakousku.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Body 1, 2 a 4 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2005/214 uvádějí:
  - „(1) Evropská rada na zasedání v Tampere ve dnech 15. a 16. října 1999 schválila zásadu vzájemného uznávání, která by se měla stát základním kamenem soudní spolupráce v občanskoprávních i trestních věcech v Unii.
  - (2) Zásada vzájemného uznávání by se měla uplatňovat na peněžité tresty a pokuty uložené soudními nebo správními orgány, aby bylo usnadněno vymáhání těchto trestů a pokut v jiném členském státě, než ve kterém byly uloženy.

[...]

  - (4) Toto rámcové rozhodnutí by se mělo vztahovat také na pokuty ukládané ve vztahu k dopravním přestupkům.“
- 4 Článek 1 rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Definice“, stanoví:

„Pro účely tohoto rámcového rozhodnutí se rozumí:

  - a) ‚rozhodnutím‘ pravomocné rozhodnutí požadující úhradu peněžitého trestu nebo pokuty fyzickou nebo právnickou osobou, jestliže takto rozhodl:
    - [...]
    - ii) jiný orgán vydávajícího státu než soud ve vztahu k trestnému činu podle práva vydávajícího státu za předpokladu, že dotčená osoba měla příležitost k projednání věci před soudem, který je příslušný též v trestních věcech,

iii) jiný orgán vydávajícího státu než soud ve vztahu k činům, které jsou podle vnitrostátního práva vydávajícího státu považovány za porušení právních předpisů, za předpokladu, že dotčená osoba měla příležitost k projednání věci před soudem, který je příslušný též v trestních věcech,

[...]

5 Článek 4 odst. 1 uvedeného rámcového rozhodnutí stanoví:

„Rozhodnutí spolu s osvědčením podle tohoto článku může být předáno příslušným orgánům členského státu, ve kterém má fyzická nebo právnická osoba, proti níž bylo rozhodnutí vydáno, majetek nebo příjmy nebo ve kterém má fyzická osoba obvyklé bydliště nebo právnická osoba sídlo.“

6 Článek 5 rámcového rozhodnutí 2005/214, nadepsaný „Oblast působnosti“, v odstavci 1 třicáté třetí odrážce a v odst. 3 stanoví:

„1. Za podmínek tohoto rámcového rozhodnutí a bez ověření oboustranné trestnosti činu jsou podkladem k uznání a výkonu rozhodnutí tyto trestné činy a přestupky, pokud jsou trestné ve vydávajícím státě a pokud jsou vymezeny v právu vydávajícího státu:

[...]

– jednání, které porušuje pravidla silničního provozu, včetně porušení pravidel, kterými se řídí doba řízení a odpočinku, a pravidel o nebezpečném zboží,

[...]

3. U jiných činů než uvedených v odstavci 1 může vykonávající stát podmínit uznání a výkon rozhodnutí tím, že čin, pro který bylo rozhodnutí vydáno, je trestným činem nebo přestupkem podle práva vykonávajícího státu, nezávisle na znacích skutkové podstaty nebo popisu činu.“

7 Článek 6 tohoto rámcového rozhodnutí stanoví:

„Příslušné úřady vykonávajícího státu uznají bez dalších formalit rozhodnutí předané v souladu s článkem 4 a neprodleně přijmou veškerá opatření nezbytná pro jeho výkon, neodvolají-li se na některý z důvodů k odmítnutí uznání nebo výkonu podle článku 7.“

8 Článek 7 uvedeného rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Důvody k odmítnutí uznání a výkonu“, stanoví:

„1. Příslušný orgán vykonávajícího státu může odmítnout uznat a vykonat rozhodnutí, pokud není předloženo osvědčení podle článku 4 nebo pokud není úplné nebo zjevně neodpovídá rozhodnutí.

2. Příslušný orgán vykonávajícího státu může rovněž odmítnout uznat a vykonat rozhodnutí, pokud se zjistí, že:

[...]

b) v některém z případů podle čl. 5 odst. 3 se dané rozhodnutí týká činu, který není trestným činem podle práva vykonávajícího státu;

[...]

3. V případech uvedených v odstavci 1 a odst. 2 písm. c), g), i) a j) konzultuje příslušný orgán vykonávajícího státu předtím, než učiní rozhodnutí, že zcela nebo částečně rozhodnutí neuzná a nevykoná, veškerými vhodnými způsoby příslušný orgán vydávajícího státu a případně jej požádá o neprodlené poskytnutí veškerých nezbytných informací.“

9 Článek 20 rámcového rozhodnutí 2005/214, nadepsaný „Provedení“, v odst. 3 stanoví:

„Každý členský stát může odmítnout uznání a výkon rozhodnutí, pokud osvědčení podle článku 4 vede ke vzniku otázky, zda nedošlo k porušení základních práv nebo obecných právních zásad podle článku 6 Smlouvy. Použije se postup podle čl. 7 odst. 3.“

10 Osvědčení upravené v článku 4 rámcového rozhodnutí 2005/214, které je uvedeno v jeho příloze, obsahuje mimo jiné kolonku g), ve které vydávající orgán musí uvést povahu rozhodnutí ukládajícího sankci (bod 1), shrnout skutečnosti a popsat okolnosti, za kterých byl trestný čin spáchán (bod 2), a představuje-li tento trestný čin jeden z trestných činů uvedených v čl. 5 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí, zaškrtnout vhodný rámeček.

Maďarské právo

11 Ustanovení § 112 z Európai Unió tagállamaival folytatott bűnügyi együttműködésről szóló 2012. évi CLXXX. Törvény (zákon č. CLXXX z roku 2012 o spolupráci v trestních věcech s členskými státy Evropské unie), ve znění použitelném na skutkový stav v původním řízení, stanoví:

„Vzájemná právní pomoc ve věcech výkonu rozhodnutí [zahrnuje:]

[...]

c) vzájemnou právní pomoc pro účely vymáhání peněžitých trestů nebo jiných peněžitých povinností;

[...]“

12 Ustanovení § 113 tohoto zákona stanoví, že trest nebo opatření lze vykonat za předpokladu, že lze zohlednit rozsudek vydaný v jiném členském státě.

13 Ustanovení § 140 odst. 3 a 4 uvedeného zákona stanoví:

„3. V případě trestných činů a přestupků uvedených v příloze 12 soud nemůže odmítnout výkon peněžitého trestu nebo pokuty uložené jiným členským státem z důvodu, že se k rozhodnutí o uložení trestu nebo pokuty vydanému tímto státem nepřihlíží, protože není splněna podmínka oboustranné trestnosti.

4. Ustanovení odstavce 3 se použijí *mutatis mutandis* i v případě, že orgán jiného členského státu žádá o výkon peněžitého trestu nebo pokuty uložené v tomto státě za jednání zakládající v uvedeném státě přestupek. [...]"

Rakouské právo

- 14 Ustanovení § 103 odst. 2 Bundesgesetz vom 23. Juni 1967 über das Kraftfahrwesen (Kraftfahrgesetz 1967 – KFG. 1967) (zákon o podmínkách provozu motorových vozidel z roku 1967) ze dne 23. června 1967 (BGBl. 267/1967), ve znění použitelném na skutkový stav v původním řízení (dále jen „KFG z roku 1967“), stanoví:

„Orgán může požádat o informace o totožnosti osoby, která v určitém okamžiku řídila vozidlo identifikované poznávací značkou nebo použila přípojné vozidlo identifikované poznávací značkou, či vozidlo nebo přípojné vozidlo naposledy zaparkovala na konkrétním místě před určitým okamžikem. Tyto informace, které musí obsahovat jméno a adresu dotyčné osoby, musí být sděleny držitelem registrace – v případě zkušebních jízd nebo řízení spojeného s přemístěním vozidla držitelem povolení; pokud tento držitel nemůže tyto informace sdělit, je povinen určit osobu, která je schopna tak učinit, a která má v důsledku toho informační povinnost; informace poskytnuté osobou povinnou sdělit informace nezavazují orgán povinnosti je ověřit, jeví-li se to vzhledem k okolnostem daného případu jako nezbytné. Informace musí být předány neprodleně a v případě písemné žádosti do dvou týdnů od oznámení; pokud tyto informace nemohou být poskytnuty bez odpovídajících záznamů, musí být tyto záznamy provedeny. Pravomoc orgánu požadovat takové informace má přednost před právem nevypovídat.“

- 15 Ustanovení § 134 odst. 1 KFG z roku 1967 stanoví:

„Kdo poruší tento spolkový zákon [...], dopustí se přestupku a bude potrestán pokutou až do výše 5 000 eur a v případě nemožnosti tuto pokutu zaplatit trestem odnětí svobody v trvání až šesti týdnů.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 16 Správní orgán okresu Weiz rozhodnutím o uložení pokuty ze dne 6. června 2018, které nabylo právní moci dne 1. ledna 2019, uložil LU v souladu s ustanoveními čl. 103 odst. 2 KFG z roku 1967 ve spojení s ustanoveními čl. 134 odst. 1 téhož zákona pokutu ve výši 80 eur, a to z důvodu, že LU, která je držitelkou registrace vozidla, jež bylo použito při dopravním přestupku dne 28. prosince 2017 na území obce Gleisdorf (Rakousko), se sama dopustila přestupku tím, že neodpověděla ve lhůtě stanovené rakouskými právními předpisy na jeho výzvu, aby uvedla jméno osoby, která řídila uvedené vozidlo nebo jej zaparkovala.
- 17 Správní orgán okresu Weiz jakožto příslušný orgán vydávajícího státu předal rozhodnutí o uložení pokuty Zalaegerszegi Járásbíróság (okresní soud v Zalaegerszeg, Maďarsko), příslušnému orgánu vykonávajícího státu, za účelem výkonu tohoto rozhodnutí. V osvědčení podle článku 4 rámcového rozhodnutí 2005/214 připojeném k uvedenému rozhodnutí správní orgán vydávajícího státu uvedl, že přestupek, který je podkladem pro rozhodnutí o pokutě ze dne 6. června 2018, spadá do kategorie přestupků spočívajících v „jednání, které porušuje pravidla silničního provozu“, jež jsou upraveny v čl. 5 odst. 1 třicáté třetí odrážce rámcového rozhodnutí 2005/214.
- 18 Zalaegerszegi Járásbíróság (okresní soud v Zalaegerszeg) má pochybnosti o možnosti vyhovět žádosti vydávajícího orgánu o výkon rozhodnutí o uložení trestu v Maďarsku s ohledem na právní kvalifikaci přestupku, který byl podkladem k vydání rozhodnutí o uložení pokuty ze dne 6. června 2018 jako „jednání, které porušuje pravidla silničního provozu“, kterou provedl tento orgán. Uvedený soud si totiž klade otázku, zda tento přestupek skutečně spadá do kategorie přestupků podle čl. 5 odst. 1 třicáté třetí odrážce rámcového rozhodnutí 2005/214.

- 19 Předkládající soud připouští, že Soudní dvůr v rozsudku ze dne 5. prosince 2019 Centraal Justitieel Incassobureau (Uznávání a výkon peněžitých trestů a pokut) (C-671/18, EU:C:2019:1054) rozhodl, že příslušný orgán vykonávajícího státu nemůže odmítnout uznání a výkon rozhodnutí požadujícího úhradu peněžitého trestu nebo pokuty týkající se dopravního přestupku ve smyslu uvedeného ustanovení tohoto rámcového rozhodnutí, pokud byl tento trest nebo pokuta uložena osobě, na jejíž jméno je dotčené vozidlo registrováno na základě domněnky o odpovědnosti stanovené právními předpisy vydávajícího státu, lze-li tuto domněnku vyvrátit.
- 20 Tento soud však poznamenává, že ve věci, ve které byl vydán uvedený rozsudek, byla sankce uložena v důsledku porušení ustanovení týkajících se provozu na pozemních komunikacích.
- 21 Ve věci v původním řízení je tomu však podle tohoto soudu jinak, neboť skutky vytýkané LU jsou spíše odmítnutím podřídit se příkazu příslušných rakouských orgánů uvést totožnost osoby, která řídila vozidlo v okamžiku spáchání přestupku spočívajícího v „jednání, které porušuje pravidla silničního provozu“ ve smyslu čl. 5 odst. 1 třicáté třetí odrážky rámcového rozhodnutí 2005/214.
- 22 Předkládajícího soud má za to, že za těchto podmínek nemůže být přestupek, o který se jedná ve věci v původním řízení, podřazen pod žádný z přestupků, které jsou podkladem k uznání a výkonu rozhodnutí o uložení trestu nebo pokuty bez ověření oboustranné trestnosti činu.
- 23 Kvalifikace uvedeného přestupku jako „jednání, které porušuje pravidla silničního provozu“, by ostatně byla podle tohoto soudu přehnaně rozšiřujícím výkladem čl. 5 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2005/214 a byla by v rozporu s cílem rámcového rozhodnutí.
- 24 Za těchto podmínek se Zalaegerszegi Járásbíróság (okresní soud v Zalaegerszeg) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Musí být ustanovení čl. 5 odst. 1 rámcového rozhodnutí [2005/214] vykládáno v tom smyslu, že pokud vydávající členský stát označí trestané jednání některou z právních kvalifikací vyjmenovaných v tomto ustanovení, vykonávající členský stát nemá žádný další prostor pro posouzení umožňující mu odmítnout výkon, a musí jej tedy provést?
- 2) V případě, že bude na předchozí otázku odpovězeno záporně, může orgán vykonávajícího členského státu dospět k závěru, že jednání popsané v rozhodnutí vydávajícího členského státu neodpovídá jednání uvedenému ve výčtu?“

K předběžným otázkám

K přípustnosti

- 25 Rakouská vláda tvrdí, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je nepřípustná, jelikož neumožňuje Soudnímu dvoru určit, zda je odpověď na předběžné otázky nezbytná pro rozhodnutí sporu v původním řízení.
- 26 Podle uvedené vlády je totiž cílem těchto otázek určit, zda předkládající soud může odmítnout výkon rozhodnutí o uložení sankce, o kterou se jedná ve věci v původním řízení, na základě čl. 5 odst. 3 a čl. 7 odst. 2 písm. b) rámcového rozhodnutí 2005/214, což vyžaduje nejprve zjistit, zda

přestupek vytýkaný LU spadá pod jeden z přestupků uvedených v čl. 5 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí, a pokud tomu tak není, zda je přestupkem podle práva vykonávajícího státu ve smyslu čl. 5 odst. 3 uvedeného rámcového rozhodnutí.

- 27 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce přitom neumožňuje ověřit, zda je poslední uvedená podmínka splněna, jelikož předkládající soud neupřesnil, zda přestupek, jehož se dopustila LU, je přestupkem podle maďarského práva.
- 28 V tomto ohledu je pravda, jak vyplývá ze samotného znění článku 267 SFEU, že požadované rozhodnutí o předběžné otázce musí být „nezbytné“ k tomu, aby předkládající soud mohl „vyn[ést] rozsud[ek]“ ve věci, která mu byla předložena (rozsudek ze dne 26. března 2020, *Miasto Łowicz a Prokurator Generalny*, C-558/18 a C-563/18, EU:C:2020:234, bod 45).
- 29 V rámci spolupráce mezi Soudním dvorem a vnitrostátními soudy zavedené článkem 267 SFEU je však pouze věcí vnitrostátního soudu, kterému byl spor předložen a jenž musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, aby s ohledem na konkrétní okolnosti věci v původním řízení posoudil jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání rozsudku, tak relevanci otázek, které Soudnímu dvoru klade. Jestliže se tedy položené otázky týkají výkladu unijního práva, je Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout (rozsudek ze dne středa 12. května 2021, *Altenrhein Luftfahrt*, C-70/20, EU:C:2021:379, bod 25).
- 30 Z toho vyplývá, že se na otázky týkající se výkladu unijního práva položené vnitrostátním soudem v právním a skutkovém rámci, který tento soud vymezí na vlastní odpovědnost a jehož správnost nepřísluší Soudnímu dvoru ověřovat, vztahuje domněnka relevance. Soudní dvůr může odmítnout vydat rozhodnutí o žádosti podané vnitrostátním soudem pouze tehdy, je-li zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (rozsudek ze dne středa 12. května 2021, *Altenrhein Luftfahrt*, C-70/20, EU:C:2021:379, bod 26).
- 31 V projednávané věci je třeba zaprvé uvést, že předběžné otázky se týkají výkladu ustanovení unijního práva.
- 32 Zadruhé je třeba připomenout, že vzhledem k tomu, že předmětem řízení o předběžné otázce není výklad vnitrostátních právních nebo správních předpisů, nemůže skutečnost, že předkládací rozhodnutí není zcela konkrétní v popisu vnitrostátního práva, zbavit Soudní dvůr pravomoci odpovědět na předběžnou otázku položenou předkládajícím soudem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. prosince 2005, *Burtscher*, C-213/04, EU:C:2005:731, bod 33).
- 33 Zatřetí je nutno konstatovat, že bez ohledu na otázku týkající se podmínek použití čl. 5 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2005/214, odpověď Soudního dvora umožní vyjasnit otázku, zda má orgán vykonávajícího státu prostor pro uvážení k tomu, aby zpochybnil právní kvalifikaci přestupku provedenou vydávajícím orgánem, podle které je uvedený přestupek součástí výčtu upraveného v čl. 5 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí.
- 34 Za těchto podmínek a s ohledem na judikaturu připomenutou v bodech 28 až 30 tohoto rozsudku je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce přípustná.

K věci samé

- 35 Podstatou předběžných otázek předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda čl. 5 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2005/214 musí být vykládán v tom smyslu, že příslušný orgán vykonávajícího státu může odmítnout uznání a výkon pravomocného rozhodnutí požadujícího úhradu peněžitého trestu nebo pokuty, pokud má za to, že takový přestupek, jako je přestupek, který byl kvalifikován a popsán orgánem vydávajícího členského státu v osvědčení podle článku 4 tohoto rámcového rozhodnutí, nespadá do některé z kategorií, pro které uvedený čl. 5 odst. 1 stanovil, že nepodléhají ověření oboustranné trestnosti činu.
- 36 V tomto ohledu je třeba úvodem připomenout, jak vyplývá zejména z jeho článků 1 a 6, jakož i z jeho bodů 1 a 2 odůvodnění, že cílem rámcového rozhodnutí 2005/214 je zavést účinný mechanismus přeshraničního uznávání a výkonu pravomocných rozhodnutí požadujících úhradu peněžitého trestu nebo pokuty fyzickou nebo právnickou osobou v důsledku spáchání některého z trestných činů či přestupků vyjmenovaných v jeho článku 5 [rozsudek ze dne 5. prosince 2019, *Centraal Justitiele Incassobureau (Uznávání a výkon peněžitých trestů nebo pokut)*, C-671/18, EU:C:2019:1054, bod 29 a citovaná judikatura].
- 37 Rámcové rozhodnutí, aniž harmonizovalo trestněprávní předpisy členských států, má tedy zaručit výkon peněžitých trestů a pokut v těchto státech prostřednictvím zásady vzájemného uznávání (rozsudek ze dne 4. března 2020, *Bank BGŻ BNP Paribas*, C-183/18, EU:C:2020:153, bod 49).
- 38 Celá systematika rámcového rozhodnutí 2005/214 tedy stojí na zásadě vzájemného uznávání. Vzhledem k tomu, že podle článku 6 tohoto rámcového rozhodnutí tato zásada s sebou nese, že členské státy jsou v zásadě povinny uznat bez dalších formalit rozhodnutí požadující úhradu peněžitého trestu nebo pokuty předané v souladu s článkem 4 uvedeného rozhodnutí a neprodleně přijmout veškerá opatření nezbytná k jeho výkonu, musí být důvody k odmítnutí uznání nebo výkonu takového rozhodnutí vykládány restriktivně [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. prosince 2019, *Centraal Justitiele Incassobureau (Uznávání a výkon peněžitých sankcí)*, C-671/18, EU:C:2019:1054, bod 31 a citovaná judikatura].
- 39 Kromě toho je třeba připomenout, že jak zásada vzájemné důvěry mezi členskými státy, tak zásada vzájemného uznávání, která je sama založena na zásadě vzájemné důvěry mezi členskými státy, mají v unijním právu zásadní význam, neboť umožňují vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic (rozsudek ze dne 10. ledna 2019, *ET*, C-97/18, EU:C:2019:7, bod 17 a citovaná judikatura).
- 40 V tomto kontextu je příslušný orgán vykonávajícího členského státu v zásadě povinen uznat a vykonat předané rozhodnutí a, odchylně od tohoto obecného pravidla, může toto odmítnout pouze v případě, že je dán některý z důvodů k odmítnutí uznání nebo výkonu výslovně stanovených v rámcovém rozhodnutí 2005/214 [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. prosince 2019, *Centraal Justitiele Incassobureau (Uznávání a výkon peněžitých trestů a pokut)*, C-671/18, EU:C:2019:1054, bod 33].
- 41 Pokud jde o kvalifikaci přestupku, který byl podkladem pro vydání dotčeného rozhodnutí o uložení sankce, je třeba uvést, že v souladu se zněním čl. 5 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2005/214 bez ověření oboustranné trestnosti činu jsou podkladem k uznání a výkonu rozhodnutí trestné činy a přestupky uvedené na seznamu upraveném tímto ustanovením, pokud jsou trestné ve vydávajícím státě a „pokud jsou vymezeny v právu vydávajícího státu“.

- 42 Orgán vykonávajícího státu je tudíž v zásadě vázán posouzením orgánu vydávajícího státu týkajícím se kvalifikace dotčeného přestupku, zejména pokud jde o otázku, zda uvedený přestupek spadá do některé z kategorií trestných činů a přestupků uvedených v seznamu stanoveném v čl. 5 odst. 1 rámcového rozhodnutí.
- 43 Pokud tedy orgán vydávajícího státu kvalifikuje trestný čin nebo přestupek jako trestný čin nebo přestupek spadající do jedné z kategorií trestných činů nebo přestupků uvedených ve výčtu uvedeném v čl. 5 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2005/214 a předá rozhodnutí o uložení sankce za trestný čin nebo přestupek v souladu s článkem 4 uvedeného rámcového rozhodnutí, je orgán vykonávajícího státu v zásadě povinen uvedené rozhodnutí uznat a vykonat.
- 44 Tento závěr je podpořen analýzou kontextu, jehož součástí je čl. 5 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2005/214. Ze znění čl. 7 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí totiž vyplývá, že důvody k odmítnutí uznání nebo výkonu jsou výslovně stanoveny v tomto rámcovém rozhodnutí. Dále čl. 7 odst. 3 uvedeného rámcového rozhodnutí stanoví, že v případech uvedených v jeho čl. 7 odst. 1 je příslušný orgán vykonávajícího státu před rozhodnutím o odmítnutí uznání a výkonu rozhodnutí povinen se veškerými vhodnými způsoby poradit s příslušným orgánem vydávajícího státu a v případě potřeby jej požádat o neprodlené poskytnutí veškerých potřebných informací.
- 45 Kromě toho výklad čl. 5 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2005/214, který by umožňoval orgánu vykonávajícího státu provést vlastní kvalifikaci dotčeného trestného činu nebo přestupku podle jeho vnitrostátního práva, by byl v rozporu se zásadou vzájemné důvěry, na které toto rámcové rozhodnutí spočívá a která má zásadní význam v unijním právu, jakož i s požadavky spojenými s řádným fungováním a účinností systému vzájemné pomoci zavedeného uvedeným rámcovým rozhodnutím.
- 46 V projednávaném případě má předkládající soud pochybnosti o tom, zda přestupek, jehož se dopustila LU, může spadat do kategorie přestupků uvedených v čl. 5 odst. 1 třicáté třetí odrážce rámcového rozhodnutí 2005/214. Tento soud má konkrétně za to, že orgán vydávajícího členského státu vykládá příliš široce uvedenou kategorii, která nemůže zahrnovat přestupky, jež mají pouze nepřímou souvislost s bezpečností silničního provozu a které, jako je tomu v případě přestupku, o který se jedná ve věci v původním řízení, jsou spíše odmítnutím podřídit se příkazu orgánu než „jednání(m), které porušuje pravidla silničního provozu“.
- 47 Z informací, které má Soudní dvůr k dispozici, však vyplývá, že orgán vydávajícího členského státu na základě § 103 odst. 2 KFG z roku 1967 kvalifikoval přestupek, o který se jedná ve věci v původním řízení, jako jednání, které porušuje pravidla silničního provozu ve smyslu čl. 5 odst. 1 třicáté třetí odrážky rámcového rozhodnutí 2005/214.
- 48 Dále předkládací rozhodnutí zaprvé neuvádí žádnou informaci, na jejímž základě by bylo možné mít za to, že osvědčení podle článku 4 rámcového rozhodnutí 2005/214 zjevně neodpovídá rozhodnutí o uložení trestu za dopravní přestupek spáchaný dne 28. prosince 2017, a zadruhé uvádí pouze, že vydávající orgán vykládá příliš široce kategorii přestupků uvedenou v čl. 5 odst. 1 třicáté třetí odrážce tohoto rámcového rozhodnutí. Na projednávaný případ se podle všeho nevztahuje žádný z případů upravených v čl. 7 odst. 1 uvedeného rámcového rozhodnutí, v nichž orgány vykonávajícího státu mohou odmítnout uznat a vykonat rozhodnutí o uložení trestu nebo pokuty.
- 49 Za těchto podmínek nemůže orgán vykonávajícího členského státu odmítnout uznat a vykonat rozhodnutí o uložení pokuty, které mu bylo předáno.

- 50 Je však třeba připomenout, že podle čl. 20 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2005/214 může příslušný orgán vykonávajícího členského státu odmítnout uznání a výkon rozhodnutí, pokud osvědčení podle článku 4 vede ke vzniku otázky, zda nedošlo k porušení základních práv nebo obecných právních zásad podle článku 6 SFEU. V takovém případě musí předtím požádat orgán vydávajícího členského státu o veškeré potřebné informace v souladu s čl. 7 odst. 3 rámcového rozhodnutí. K tomu, aby byl zajištěn užitečný účinek rámcového rozhodnutí a zejména dodržování základních práv, je orgán vydávajícího členského státu povinen tyto informace poskytnout [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. prosince 2019, Centraal Justitieel Incassobureau (Uznávání a výkon peněžitých trestů a pokut), C-671/18, EU:C:2019:1054, body 44 a 45].
- 51 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na položené otázky odpovědět tak, že čl. 5 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2005/214 musí být vykládán v tom smyslu, že pokud není dán některý z důvodů k odmítnutí uznání nebo výkonu výslovně uvedených v tomto rámcovém rozhodnutí, orgán vykonávajícího státu v zásadě nemůže odmítnout uznat a vykonat pravomocné rozhodnutí požadující úhradu peněžitého trestu nebo pokuty, pokud orgán vydávajícího státu kvalifikoval dotčený trestný čin nebo přestupek v osvědčení upraveném v článku 4 uvedeného rámcového rozhodnutí jako trestný čin nebo přestupek spadající do jedné z kategorií trestných činů a přestupků, u kterých uvedený čl. 5 odst. 1 stanovil, že nepodléhají oboustranné trestnosti činu.

K nákladům řízení

- 52 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Článek 5 odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady 2005/214/SVV ze dne 24. února 2005 o uplatňování zásady vzájemného uznávání peněžitých trestů a pokut ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 musí být vykládán v tom smyslu, že pokud není dán některý z důvodů k odmítnutí uznání nebo výkonu výslovně uvedených v tomto rámcovém rozhodnutí, orgán vykonávajícího státu v zásadě nemůže odmítnout uznat a vykonat pravomocné rozhodnutí požadující úhradu peněžitého trestu nebo pokuty, pokud orgán vydávajícího státu kvalifikoval dotčený trestný čin nebo přestupek v osvědčení upraveném v článku 4 uvedeného rámcového rozhodnutí jako trestný čin nebo přestupek spadající do jedné z kategorií trestných činů a přestupků, u kterých uvedený čl. 5 odst. 1 stanovil, že nepodléhají ověření oboustranné trestnosti činu.

Podpisy.